

Llàtzer Carles: la gran trilogia

Eduardo Sánchez
cronista cultural

Una bona novel·la històrica fa que el lector és submergeixi en l'atmosfera intensa del lloc on narra els seus fets. Això és el que ha aconseguit Llàtzer Carles (Sant Carles de la Ràpita, 1941) en la monumental trilogia que ha escrit recentment, les tres novel·les formades per *La espada y la inocencia*, *El penúltimo naufrago* i *El mismo círculo*. *El mismo infinito*. El tema d'aquest cicle novel·lístic és realment suggestiu, i amb coneixement de causa, ja que l'autor, per motius familiars, passa llargues temporades a Bogotà, i coneix de primera mà els sentiments i les aspiracions d'Hispanoamèrica, i que anteriorment ja ho havia demostrat en la seva obra titulada *El transeunte y la negra Zòe*, en que els guerrillers de les FARC tenen

una presència constant, ja que com a bon coneixedor i resident a Colòmbia té una excel·lent panoràmica de la interminable guerra civil que ha assolat el país durant dècades. Però ara, la seva mirada connecta segles enrere fins a arribar al 1770, en què dos joves d'un poble que l'autor situa al Maestrat decideixen marxar a l'Amèrica Llatina, mentre ens assabentem que l'Espanya imperial està com tantes vegades en la seva dissortada història - en conflictes durant el regnat dels Borbons. Llàtzer Carles situa la trama en aquest moment històric i amb un salt en el temps, els dos joves arriben a Colòmbia i seran testimonis de moltes de les atrocitats de l'Amèrica colonial: ficció i realitat per a mostrar-nos l'enfrontament en-

tre aquells dos mons que van canviar la història. Els colonitzadors i els colonitzats, la lluita d'uns i altres per mantenir el poder. L'esclavatge, el genocidi executat pels conquistadors contra els indígenes amb la corrupció, els robatoris de les riqueses de tot un continent..., mentre els dos joves, Agustón i Pablo, que així es diuen, assisteixen estupefactes i bocabadats a alguns dels episodis més lamentables de la Corona castellana.

La trilogia té la virtut d'enganxar el lector des de la primera pàgina, i el fa observador imparcial de la història del continent, mentre a Madrid continuen les intrigues al Palau Reial per dominar unes terres i aprofitar-se de la innocència dels indis. Mentre avança la història el lector assisteix al

pas del temps entre l'Amèrica recent descoberta i la interminable evocació de les lluites intestines en una península que no acaba d'assumir que, justament, aquest temps està canviant i no accepta la modernitat que arriba a les seves portes, i els Pirineus es converteixen, una vegada més, en una barrera infranquejable de tot el que arriba d'una Europa que avança des de fa anys en drets humans, i que Castella, tancada en si mateixa, és incapaç de veure.

Les etapes colonials han trobat en Llàtzer Carles un dels seus millors historiadors, millor informats, d'aquells convulsius segles, que s'allarguen fins a arribar als nostres dies, amb la dictadura franquista i l'arribada de la democràcia i l'ingrés en la

Unió Europea, amb una Espanya que pareix desconcertada amb els actuals esdeveniments i que ens alguns moments gira la vista enrere amb nostàlgia d'unes èpoques ja superades.

Ara que el proper mes d'abril Llàtzer Carles publica una altra novel·la, és just fer un homenatge literari a un escriptor que ha captat com pocs la realitat de l'Amèrica Llatina.

NOTES: L'opinió del setmanari s'expressa als editorials. L'*EBRE* és un periòdic independent i plural que no ha de compartir necessàriament les opinions de les cartes al director, els articles dels col·laboradors o el contingut dels missatges publicitaris. Les cartes i articles hauran d'estar signades i hi constarà el nom i cognoms del comunicant, l'adreça, el telèfon i el DNI, tant si s'envien per via postal com per correu electrònic. El setmanari es reserva el dret de publicar extractes si s'excedeixen les 20 línies (1.800 caràcters en el cas de les cartes) i les 40 línies (2.500 caràcters en els articles). La publicació és membre de l'ACPC. LA VEU DE L'EBRE és premi Tàsis Torrent a la millor publicació de Catalunya de l'any 2002, premi a la responsabilitat social per l'AECE el 2006 i continuadors de *La Veu del Baix Ebre* (1957), *L'Ebre Informes* (1978), *Migjorn* (1983) i *L'Ebre* (1995). Aquesta publicació compta amb la col·laboració del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya.